

Отъ по-дребнитѣ кожи добъръ пазаръ сж имали овнешкитѣ и агнешки кожи: *montoni (ni)* и *agnellini*. Износътъ на тѣзи дребни кожи, обаче, билъ много по-малъкъ. Все пакъ презъ 1547 г. едно търговско съдружие имало на складъ въ София овнешки кожи за твърде значителна сума¹⁾. Агнешкитѣ кожи се употребявали за подплата на дрехи и шапки²⁾.

Още въ ранната срѣдновековна епоха българското селско население търгувало съ сурови кожи отъ разни диви животни. Ловътъ билъ широко разпространенъ въ всички слоеве на срѣдновековното общество и билъ любимо занятие на болярството и царския дворъ. Скъпи кожи на рѣдки диви животни украсявали жилищата на българското болярство. Отъ тази епоха до нови времена българитѣ изнасяли за близки и далечни пазари необработени лисичи и вълчи кожи³⁾. Най-много се изнасяли заешки кожи. Дубровчанитѣ проявявали специаленъ интересъ къмъ особенъ видъ кожи — конски плешки — *spalle di cavalli*, които намирали добъръ пазаръ на италианскитѣ тържища и за това били изнасяни въ голѣми количества отъ българскитѣ земи⁴⁾.

Отъ българскитѣ земи се изнасяли и обработени кожи, обаче, само по-дребни. Въ много градове на Балканския полуостровъ кожарската промишленостъ била развита.

Още къмъ края на срѣднитѣ вѣкове отъ България се изнасяли обработени кожи за разни италиански тържища. Вѣроятно въ връзка съ това обработенитѣ кожи, — т. н. сахтияни, сж били известни подъ названието „*bulgaro*“⁵⁾. Действително, това се потвърждава отъ писмата, запазени въ генуезкия архивъ, получавани презъ 16 в. отъ Цариградъ. Въ едно търговско писмо отъ Цариградъ отъ 1565 г. до търговци въ Генуа се съобщава, че сж натоварени разни видове кожи, между които и 12 булгарини (*bulgarini*)⁶⁾. Сжщо така при описанието на софийското тържище отъ Марко Пигафетъ отъ 1567 г. се казва, че въ София се преработвали много кожи, и то най-вече онѣзи, които се наричали „булгари“ и имали червенъ и жълтъ цвѣтъ⁷⁾.

Заселването на турцитѣ допринесло и то отъ своя страна за разширението на това производство. Така въ гр. Охридъ, който станалъ центъръ на многобройно турско население и на твърде много войска, имало голѣмъ брой работилници за обработване на кожи. Презъ 1534 г. пжтешественика Рамберти намѣрилъ въ града много занаят-

1) „*montonine in casa a Sophia 38 . . . aspri 133*“. Div. canc. т. 132 f. 235 сл.

2) „*foldre bianche de agneline*“. п. т.

3) Чед. Миятовичъ цитира Appendini, който споредъ разни извори намира дубровчанитѣ твърде рано да сж изнасяли отъ западнитѣ области на Балканския полуостровъ „говежди, биволски и лисичи кожи“. Чед. Миятовичъ. Студије за историју српске трговине XIII-ог и XIV-ог века. Гласник, кн. XXXVII стр. 210.

4) „*Caricar quella somma di spalle di cavalli*“. Sic. e nol. 1598, fol. 106.

5) ср. Makusev, V. Monumenta Hist. slavor. meridionalium. Varsaviae. 1874. т. I стр. 213.

6) „*abbiamo nolegiatto sopra di essa quoi . . . 243 et XXI di bufalo et XII bulgarini*“ . . . Томъ 2 № 21/0 (1562—1578). Busta 3. Constantinopoli 1570—78. Lettere dell' agente Ferrari. Писмо отъ 8. V. 1565 — Генуезки архивъ.

7) Matković, ц. с. Rad 100 стр. 123.